

**Sygn. akt: V C 723/14**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Sotko - Polak
Protokolant:	Iwona Bałdyga

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. A.**

**przeciwko Funduszowi (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W.**

**o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności**

Oddala powództwo

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 października 2014 roku ( skierowanym do Sądu Rejonowego w Mrągowie) powód **R. A.** domagał się wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 06 marca 2003 roku, a zasądzonego solidarnie od powoda R. A., oraz A. F., J. F. i M. S. na rzecz pozwanego Funduszu (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 4.191,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2003 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu podniósł zarzut przedawnienia egzekwowania roszczenia głównego oraz roszczenia ubocznego jakim są odsetki ustawowe. Wskazał, iż tytuł wykonawczy został wystawiony w dniu 20 maja 2003 roku, zaś postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w dniu 02 października 2014 roku, a więc po upływie 10-letniego terminu przedawnienia dochodzenia roszczenia z art. 125§1 kc ( pozew k. 2-3).

Pozwany **Fundusz (...) Sp. z o.o. w W.** w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przypisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, iż w niniejszej sprawie wierzyciel w sposób skuteczny dokonał przerwania biegu przedawnienia, albowiem w 2003 roku po raz pierwszy skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego m.in. przeciwko R. A.. Postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn.akt KM 412/03 zostało umorzone dopiero w dniu 16 września 2011 roku wobec stwierdzonej bezskuteczności egzekucji. Wierzyciel wskazał, iż następnie w dniu 15 września 2014 roku skierował po raz kolejny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego m.in. przeciwko dłużnikowi R. A. , w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w

postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Olsztynie w dniu 06 marca 2003 roku w sprawie X Nc 375/03. W ocenie pozwanego z uwagi na dwukrotne złożenie wniosków egzekucyjnych doszło do przetrwania terminów przedawnienia, a więc w 2011 roku termin przedawnienia zaczął biec na nowo ( odpowiedź na pozew k. 21-22).

***Sądu ustalił i zważył, co następuje:***

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział X Cywilny w dniu **06 marca 2003 roku** w sprawie X Nc 375/03 została zasądzona solidarnie od pozwanych A. F., J. F., M. S. i R. A. na rzecz powoda Fundusz (...) Sp. z o.o. w W. kwota 4.191,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4.414,78 zł za okres od dnia 21 stycznia 2003 roku do dnia zapłaty oraz kwota 683 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu postanowieniem z dnia 20 maja 2003 roku została nadana klauzula wykonalności (tytuł wykonawczy w aktach KM 1598/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P., okoliczność bezsporna).

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy wierzyciel Fundusz (...) sp. z o.o. w W. w dniu **05 czerwca 2003 roku** wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom : A. F., J. F., M. S. i R. A. ( wniosek k. 1 w aktach KM 412/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P., okoliczność bezsporna).

R. A. zawiadomienie o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego odebrał osobiście w dniu 17 czerwca 2003 roku ( okoliczność bezsporna, potwierdzenie odbioru k. 9 w aktach KM 412/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P.).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. pod sygn.akt KM 412/03 w oparciu o w/w tytuł wykonawczy przeciwko m.in. R. A. zostało postanowieniem z dnia **16 września 2011 roku** umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (okoliczność bezsporna, postanowienie k.88 w aktach KM 412/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P.). R. A. odpis postanowienia odebrał w dniu 18 października 2011 roku ( okoliczność bezsporna, potwierdzenie odbioru k. 9 w aktach KM 412/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P.).

Następnie wierzyciel Fundusz (...) sp. z o.o. w W. w dniu **15 września 2014 roku** wystąpił ponownie Komornika Sądowego w M. A. P. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko m.in. R. A. w oparciu o tytuł wykonawczy tj. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział X Cywilny w dniu 06 marca 2003 roku w sprawie X Nc 375/03, któremu postanowieniem z dnia 20 maja 2003 roku została nadana klauzula wykonalności (wniosek k. 1 w aktach KM 1598/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P., okoliczność bezsporna). R. A. zawiadomienie o ponownym wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego w oparciu o w/w tytuł wykonawczy otrzymał w dniu 16 października 2014 roku ( zwrotne potwierdzenie odbioru k. 13 w aktach KM 1598/14 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P., okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów. Sąd w pełni dał wiarę dokumentom urzędowym (w rozumieniu art. 244 k.p.c.) zgromadzonym w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach egzekucyjnych Km 1598/14 oraz Km 412/03 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. uznając, iż zostały wydane przez powołane do tego organy, w ramach ich kompetencji. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, korzystają zatem z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zauważyć należy, iż w istocie nie było sporu, co do okoliczności faktycznych. Różna natomiast była ocena konsekwencji prawnych zeń wynikających, co nie przeszkodziło Sądowi w uznaniu wskazanych dowodów za wiarygodne i przyjęciu wniosków z nich wypływających za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Stosownie do treści art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli (1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście, (2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie, (3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c., wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść. Wprawdzie nie istnieje żaden katalog zdarzeń, których nastąpienie po powstaniu tytułu egzekucyjnego dawałoby podstawę do wystąpienia z powództwem z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Chodzi jednak o takie sytuacje, które zaistniały już po zamknięciu rozprawy i spowodowały, że przymusowe egzekwowanie obowiązku dłużnika utraciło sens i nie ma już podstaw do dalszego chronienia interesów wierzyciela. Musiałaby zatem zachodzić sytuacja, w której po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być aktualnie egzekwowane. W ocenie powoda takim zdarzeniem było przedawnienie egzekwowania należności głównej oraz odsetek zasądzonych od należności głównej.

Stosownie do treści art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (§1). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 kc). Jednakże roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu (art. 125§1 kc).

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Bieg przedawnienia roszczeń o zaniechanie rozpoczyna się od dnia, w którym ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, nie zastosował się do treści roszczenia (art. 120 kc).

Z kolei art. 123§1 kc stanowi, iż bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie ma również przepis art. 124 kc, zgodnie z którego treścią, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (§1). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń

danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone( §2).

Istotą przerwania biegu przedawnienia jest po pierwsze to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie (w sytuacji opisanej w art. 124 § 2 k.c.) przez cały czas jej trwania, po drugie zaś to, że po ustaniu tej okoliczności termin przedawnienia biegnie od początku, w całej swej długości, tak jakby wcześniej nie upłynęła żadna jego część. R. legis tej instytucji sprowadza się do zmotywowania wierzyciela do dochodzenia swojego roszczenia w okresie biegu terminu przedawnienia (bliżej na ten temat zob. T. Pałdyna, Przedawnienie..., op. cit., s. 182). Przerwanie biegu terminu przedawnienia ma skutek niweczący w stosunku do biegu tego terminu; oznacza to, że czas terminu przedawnienia, który upłynął do czasu zaistnienia przerwy, uważa się za niebyły (inaczej niż przy zawieszeniu biegu terminu przedawnienia, w przypadku którego po ustaniu przyczyny zawieszenia, termin przedawnienia biegnie w dalszym ciągu, jako dalsza część czasu, który upłynął do momentu zawieszenia). Dłużnik po przerwaniu biegu terminu przedawnienia znajduje się w takim położeniu prawnym, jaki istniał, gdy jego roszczenie stało się wymagalne; bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się bowiem od początku, od następnego dnia po zakończeniu przerwy (art. 124 k.c.). Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi. Zgodnie z art. 2 § 3 k.p.c. występują takie sprawy cywilne w znaczeniu materialnym (wynikające z materialnoprawnych stosunków cywilnych), w których na mocy szczególnych przepisów właściwymi do rozpoznania sprawy są inne organy niż sądy i w których droga sądowa jest niedopuszczalna. Przypadki, w których do rozpoznawania spraw cywilnych powołane są inne organy niż sądy powszechne, opisane są m.in. w art. 108 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, czy w art. 79-80 u.g.n. Szerszą listę takich przypadków wskazuje T. E. (w:) T. E., J. G., M. J., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza - Postępowanie rozpoznawcze. Część druga - Postępowanie zabezpieczające, t. I, W. 2006, s. 25 i n.

Czynność podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia musi być skierowana przeciwko tej osobie, przeciw której roszczenie przysługuje. W przypadku wielości dłużników czynność podjęta wobec jednego z nich, np. powództwo wytoczone przeciwko jednemu z dłużników solidarnych, przerywa bieg terminu przedawnienia tylko w stosunku do tego dłużnika, który został pozwany, natomiast pozostaje bez wpływu na bieg przedawnienia wobec pozostałych współdłużników (por. wyr. SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CK 3/06, Lex nr 198505; post. SN z dnia 22 stycznia 2002 r., V KKN 587/00, Lex nr 54334). Jednakże w razie zmiany w toku procesu oznaczenia statio fisci Skarbu Państwa albo poprawienia błędnego wskazania niemającej osobowości prawnej jednostki organizacyjnej danej osoby prawnej na poprawne wskazanie tej osoby prawnej przerywa bieg terminu przedawnienia względem dłużnika (Skarbu Państwa lub osoby prawnej) już z chwilą wniesienia pozwu, pomimo błędnego oznaczenia w nim strony pozwanej.

Zgodnie z art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W tej kwestii zob. uwagi zawarte w pkt 1 komentarza do art. 123 k.c. Po przerwie następuje więc nowy początek biegu terminu przedawnienia. W przepisie art. 124 § 2 k.c. uregulowano natomiast kwestię przerwania przedawnienia jako skutku czynności podjętej przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju. W takiej sytuacji przedawnienie nie zaczyna biec na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Następuje więc przesunięcie nowego początku biegu terminu przedawnienia aż do czasu zakończenia postępowania, którego wszczęcie było przyczyną przerwy. Przepis art. 124 § 1 k.c. verba legis stanowi o "każdym przerwaniu przedawnienia", a więc wyraźnie wskazuje, iż jest możliwe wielokrotne przerywanie biegu terminu przedawnienia tego samego roszczenia.

W niniejszej sprawie kwestią zasadniczą dla oceny zasadności roszczenia powoda było zagadnienie przedawnienia roszczeń alimentacyjnych pozwanych, gdyż powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oparto na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., przyjmując iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, w postaci przedawnienia wskutek, którego zobowiązanie nie może być egzekwowane.

W ocenie Sądu wszczęta w dniu 05 czerwca 2003 roku i prowadzona przy pomocy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Mrągowie A. P. egzekucja wywarła wpływ na bieg przedawnienia przedmiotowych roszczeń pozwanego w niniejszej sprawie.

Przepis art. 123 § 1 pkt 1 k.c. dla wywołania skutku w postaci przerwy w biegu przedawnienia wymaga by czynność została podjęta przed organem powołanym dla egzekwowania roszczeń w celu zaspokojenia roszczenia, nie stawiając żadnych szczególnych wymogów co do organu egzekucyjnego. Ustawodawca nie wymaga nawet by czynność została podjęta przed organem właściwym rzeczowo czy miejscowo, bowiem w - przepisie tym jest mowa o organie powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń, a nie konkretnej sprawy lub roszczenia. Tym bardziej uzasadnionym jest przyjęcie, iż skierowanie wniosku o wszczęcie egzekucji do organu egzekucyjnego, wywiera wpływ na bieg przedawnienia. Osoba uprawniona, podejmuje jedynie czynność przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń w celu ich zaspokojenia. Nie można, więc odmawiać wywołania skutków prawnych takiemu działaniu osoby uprawnionej, skoro ustawodawca uzależnia skutek prawny w postaci przerwy w biegu przedawnienia od podjęcia czynności przez uprawnionego, nie stawiając żadnych szczególnych wymagań, co do organu, przed którym czynność jest podejmowana, poza tym by organ ten był powołany do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń. R. legis wskazanej normy ma na celu wywołanie skutku w postaci przerwy w przedawnieniu, jeżeli uprawniony wykaze odpowiednią aktywność w realizacji swych praw, natomiast norma ta nie wymaga dla swego skutku działań, zależnych od samego organu powołanego do rozpatrywania spraw lub egzekwowania roszczeń ( por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 05 września 2013 roku w sprawie I ACa 537/13 ).

W konsekwencji należy przyjąć, iż pozwany w niniejszej sprawie skutecznie dokonał przerwania biegu przedawnienia roszczenia poprzez złożenie w dniu 05 czerwca 2003 roku wniosku egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym w Mrągowie – A. P.. Równocześnie przez okres od dnia 05 czerwca 2003 roku do dnia 16 września 2011 roku przedawnienie nie biegło, albowiem w tym czasie trawo postępowanie egzekucyjne ( art. 124 kc). Od daty 16 września 2011 roku termin przedawnienia zaczął biec na nowo, ale on również został przerwany (nie tylko co do świadczenia głównego) ale również co do odsetek, albowiem przed upływem 3 lat wierzyciel ( pozwany w niniejszej sprawie) ponownie skutecznie złożył wniosek egzekucyjny do Komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi R. A. ( wniosek z dnia 15 września 2014 roku ).

W konsekwencji skoro na skutek przerwania biegu przedawnienia nie zaistniała ( tak w stosunku do roszczenia głównego jak i do roszczenia odsetkowego) przesłanka z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w postaci zdarzenia, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, powództwo zostało oddalone.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.